Szakonyi Károly

Pápalátogatás

Nézem a televíziós közvetítés Ferenc pápa budapesti programjairól, látom, hogy az utak mentén, a találkozókon sorfalat állók tolongva hajolnak át a kordonon, nyújtják kezüket, s boldog, aki legalább az ujjával eléri a Szentatyát. Erről jut eszembe egy régi pillanat, 1991 augusztus tizenhetedike délután, a Tudományos Akadémia vári épületének dísztermébe művészeket hívtak meg, hogy találkozhassanak az országba érkezett II. János Pállal. Ott voltunk mi is Gyurkovics Tiborral, Bertha Bulcsuval, Kiss Dénessel meg másokkal, s néztük, hallgattuk a pápát. Mert hát nem mindennap akad ilyen találkozás. A ’38-as Eucharisztikus Kongresszusra emlékeztem, de XI. Pius helyett Pacelli bíboros jött el Rómából, ő csak azután lett Szent Péter utóda.

Most itt volt a nagy pillanat.

Tibor néhány szavas latin mondókával készült, hátha adódik alkalom a pápa elé kerülni. Adódott. A találkozás végén felálltunk, a kétoldali széksor között a pápa jobbra-balra intve, kezet nyújtva elindult kíséretével a kijárat felé.

Tibor a szélen volt, s amint közeledett felénk János Pál, ahogy ezt most Ferenc felé is a tömeg, nyújtotta kezét a kézfogásra, és készült a szóra, de egy erőteljes lendület és mindenen átható dörmögő bariton megelőzte: Ich bin ein zer grosse opera singer!

A pillanat elillant. Tibor csalódott. Az operaház híres baritonja azonban elégedetten nézett szét. Bejelentkezett a Mennyországba.